Oma lauale kutsunud ja saab meid ka pea järele kutsuma!"

Waewalt oli ta neid sõnu ütelnud, seal tõmbasiwad ka need kaks wäetimad weel wiimast korda hinge ja oliwad surnut!

Wiimaks murdis ka ema süda ja — langes surnult maha!

Seda nähes kohkus rikka õemees ära, ta jooksis kodu ja rääkis naisele, mis ta oli näinud.

Halastamata õde langes nüid küll ahastuse sisse ja kiskus eneselt juuksed peast ära. Aga mis see nüid kõik enam aitas? Tema oleks nüid oma poole waranduse ära annud ja kes teab mis weel teinud, aga mis surnut, see surnut! Laskis teda küll auusaste mahamatta, aga ta süda jäi eluks ajaks rahutumaks, nii et õõselgi hirmutawad unenäud temale rahu ei annud, waid ohkas ühte puhku, jagas küll waestele armuandisid, aga rahu ei tulnud enam iialgi tagasi, kuni wiimaks surma sängi langes ja hinge heites weel hüidis: „Oh õde ja lapsed! Oh andke andeks minu rasket süidi! Oh ärge kaebage mitte Jumala kohtujärje ees minu peale!"

Selle sarnatsid ja muid selle asjasse puutuwaid näitusi oleks mull weel küllalt ettepanna olewad, aga olgu selleşt ühest selleks korraks küllalt.

Armastusele nõidumine.

Mõned emad kaebawad wäga selle üle, et nad oma tütardele mehi ei saada. Mehi olla küllalt, aga ükski ei taha neile wäimeheks tulla. Wist mõni kade olewat nende tütred kodu pannud; muud wiga ei wõida olla, sest tütred olla kenad ja wirgad küllalt ja mõista igat ühte tööd ära teha. „Ei, selle wastu piab abi otsima, muidu see ei parane! Küll w'a Kõksu Kadri teab rohtu selle wastu, kui temale natuke põlle sisse puistame ja piusse pistame."

Kuidas öeldi, nõnda ka tehti.

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1888, lk. 24